

עשר שנים לא חיתה מזל יצחק עם בעלה הקשיש—עד שהועמד בפני הברירה:

גט—או—בית=סוהר

גויס לפעולה עורך הדין ניסן טיקוצ'ינסקי. הוא ביקש מבית הדין לתת צו לכפות על משה יצחק את מתן הגט. עורך הדין הביא מספר עדים שסיפרו כי מול גלוקה בכוח אל החופה, נאלץ לגייס את מיטב ידיעותיו לדברי הפולמוס של משה יצחק ששימש לעצמו כעורך דין. "נכון שמיום שעלינו אר" צה לא היה לי שום קשר אתה", הודה הבעל, "אבל אני דורש לחייבה לעשות שלום אתי". לעומתו השיבה מול בדברים שהדהימו את הדיינים הזקנים. "אם לא תוציאו פסק דין מהר, אני אחיה עם החבר שלי ככה". בישיבה אחרת הודיעה כי "יש לי בחור ואני בהריון ממנו כבר שלושה חדשים". הרב נים נדהמו. מול הרגישה כי הגדישה את הסאת בדבריה, חורה בה יותר מאוחר, טע'

עוד הספיק לרשום את אשתו בתעודת העו' לה שלו, לשנות את גילה מ-15 ל-35.

★ ★ ★ האשה או הבת?

כ בני המשפחה הובאו ישר לראש העין. מול נכנסה לגור יחד עם הוריה באהל גדול. בכל יום הפציר בה אביה שת' לך לגור אצל בעלה החוקי. מול סרבה. עוד בתימן הבטיחה, שאם יאלצו אותה לחיות עם משה יצחק, תעדיף להתאסלם. אביה זכר את ההבטחה לומן'מה, אולם כאשר בא אליו בן'אחיו וביקש ממנו להשפיע על מול שתחזור אליו, חידש את איומיו וכשלא העילו האיומים, החל במכות.

הראשון שפנה לבקש את עזרת החוק היה חקא הבעל. מול עצמה לא הכירה את

"לשום איש אחר לא אתן אותה. אם לא תסכים להינשא לו תישאר זקנה. עם בעל אחר היא לא תתחתן".

שנתיים ישבה מול במנוחה, בבית אחיה הבכור. היא גרמה בעקיפין לנישואיו של אחיה הצעיר נתן, שבקוריו הרבים אצלה התאהב בבת העיר, החליט לשאת אותה לאשה. ביום הנישואים הלבישו את הכלה בבגדי החתונה המפוארים, הנהוגים אצל בני תימן, צרפו אליה כליחי את מול הצעירה. בחצר בית'ההורים בכפר היה הכל מוכן לחופתו של נתן לעת ערב. מול תפשה לעצ' מה עמדה נוחה בין המון הקרובים והש' כנים, כדי שתוכל לצפות במוסר המסורתי. פתאום הרגישה במספר ורועות מוצקות שלפתו אותה מאחור, סחבו אותה לכוון הבית. היא החלה לללל ומיד כוסו פניה

ב ין מאות האסירים הכלואים בכלא רמלה ישנו אסיר היכול, בכל רגע שיר' צה, לצאת לחפשי. אין לו מנהרה סודית מתחת לאדמה, ואין לו גם פרוטקציה מיר' חדת שתאפשר לו לצאת לחפשי. כל מה שצריך משה יצחק, תימני כחוש, מגודל פיאות וזקן, כבן 55, לעשות כדי לצאת לחופשי, הוא לגשת להנהלת בית'הסוהר ולו' מר שתי מילים: "אני רוצה".

או ילקח משה אל בית הדין הרבני בפתח תקוה, שם יהפוך את הצהרת ה"אני רוצה" שלו לחתימה על טופס גירושין לאשתו, ולא יוחזר עוד אל בית'הסוהר. אולם מאז נשלח משה יצחק לכלא עד שיתן גט לאשתו, לפ' ני שבע, הוא איתן כמו סלע. הוא מוכן לספר ולומר הכל. הוא יכול לחזור ולהצהיר כשידור על לבו: "אני אוהב אותה, אינני רוצה לגרש אותה!" הוא יכול להביא תילי תילים של מרדש'הכמים להצדקת עמדתו. רק דבר אחד אינו אומר: "אני רוצה!"

על משפט קטן זה נשלח משה לבית' הסוהר. במשפט זה קשור גורלה של צעירה ישראלית לשבט או לחסד. באם יעמוד משה בסירובו, ייהרסו חיייה של צעירה בת 25.

★ ★ ★ צעירה של שוש שעות

א פעם אחת נדמה היה למול יצחק, הצעירה השחרחרת והתמירה, כי הנה הגיע הקץ ליסורי עגיונותה, והיא תוכל להי' נשא לאיש כרוחה. אולם המלחמה שהיא מנ' הלה, מאז היותה בת שתיים'שורה, עדיין רחוקה מסיימה. מול הנאה לא ידעה עד היום, וספק אם תדע בעתיד הקרוב, מי אושר וחיי נישואים תקינים. וכל זה כיון שאביה החליט לפני 13 שנים כי הגיעה כבר לפרקה, השיא אותה, בניגוד לרצונה, לבן' אחיו המבוגר ממנה בשלושים שנה.

עד גיל עשר התרוצצה מול הקטנה והעיי רנית בבית'הוריה ללא השגחה. איש לא שנ לב לילדה הצנומה שהתרוצצה בחצר. איש מלבד אדם אחד, בן אחי אביה של מול, משה יצחק, שהתגורר בכפר סמוך, והיה רוכל בכפרי הסביבה.

בן הדוד בן ה'42 הספיק כבר אז לגרש את אשתו הראשונה שממנה נולדו לו שלו' שה ילדים. בכל פעם כשהיה בא לבית דודו, שיבח משה בפני המשפחה את יופיה וחכ' מתה של הנערה. טבעי היה לו שייבקש מהוריה, שיתירו לה לבוא ולשחק עם ילדיו, בני גילה. אולם לא זו היתה כוונתו. בדיוק כאשר מלאו לנערה 12 שנה, שלח בן הדוד משלחת של ידידים אל בית דודו, ביקש את הסכמת האב לנישואיו עם הבת מול. האב, המבוגר רק בשלוש שנים מבן'אחיו, שמח על ההצעה, כי אהב מאד את האישה. אולם הוא ביקש ממנו לחכות. הבת היתה עדיין קטנה מדי.

החבורה שהתדיינה על גורלה של מול, לא שמה לב כי הקטנה עמדה מן הצד, הקשיבה לכל השיחה. כששמעה את בקשתו של בן דודה ואת הסכמתו העקרונית של אביה, עשתה מעשה שעד היום היא רועדת בזיכרה בו. היא התפרצה בחוצפה אל אביה מולידה ושליטה הבלעדי של המשפחה, צעקה בפניו ובפני האנשים: "רק אם יפגשו הר בהר אני אחתן אתו". תחילה נדהם האב מהמעשה חסר'התקדים של בתו, אולם במהרה התאושש, התנפל על הבת במכות וסטריות. מול לא חיתכה עד שירגע, היא יצאה במרוצה מן הבית, פתחה בצעדה של שלוש שעות לעבר העיר קוביר, מקום מוש' בו של אחיה הבכור משה.

★ ★ ★ מתחת לחופה, קשורה באפסר

ימים הראשונים בבית אחיה היתה מול מתחבאת כל אימת שהיתה שומעת מישור מתקרב אל הבית. פחדה שאביה בא לקחתה בכוח הביתה, ולהשיאה נגד רצונה לבן'הדוד המבוגר. אולם אחיה, שעבר יחד עם האב וחזר בשבת הביתה, סיפר כי אין לה ממה לחשוש. האב החליט להמתין בסב' לנות עד אשר תחזור בה הנערה ותסכים לנישואין. הוא סרב להצעת בנו, שהסכים לשלם בעצמו לאב את הכסום של 60-50 לירות שהבטיח בן הדוד, ובלבד שלא יכריח את אחותו להינשא בניגוד לרצונה. "הב' טחתי לו ואני מוכרח לקיים". אמר לבנו,

בראש'העין, לא נישאה מעולם כחוק. במשך שנים סבלה בשקט מ' משפחתה ואביה. לאחר שהחלה לעבוד בקופת'חולים, קיבלה את עצת חבריה לעבודה, פתחה בצעדים משפטיים עלי'מנת לזכות בשחרור מהבעל, שלא חיתה איתו תחת קורת גג אחת מאז נישאה לו בתימן.

גה כי אמרה מה שאמרה רק כתוצאה מ' עייפות, יאוש, עצבנות ומרידות. "על אף עגינותי הממושכת", הודתה, "הנני מתנ' הגת בצניעות, ואין לי כל קשרים עם גבר אחר".

לפני חצי שנה הובאה הפרשה לפני בית הדין הגדול של הרבנות בירושלים. הרבנים אישרו את פסק'הדין, הסתמכו על גדולי הפוסקים שקבעו שיכולה אשה לדרוש גט מבעלה אם הוא מאוס עליה כדי "שלא יהיו בנות ישראל כשבויות להיבעל על ידי מי שמאוס עליהן". הבעל נצטווה לתת גט לאשתו תוך ששה חודשים.

בדיוק בתום המועד פנה עורך דינה של מול אל היועץ המשפטי, ביקש ממנו להת' ערב בפרשה. במהירות חסרת'תקדים הוזמן הבעל לבית'המשפט המחוזי בתל'אביב, שם עמד בסרובו.

משה יצחק שכח באותו רגע את הבטחתו לאביה של מול לפני החתונה. כאשר סיפר לו האב כי משפחתו מתנגדת להשיא את הבת בניגוד לרצונה ענה החתן המיועד: "נתחתן ונראה. אם לא אצליח, אגרשנה. תישאר תישאר. עפה עפה. כמו דבורה."

האשה שמאסה בבעלה

היא מזל יצ' חק. יפהפיה שחזרה בת 25 שמגיל 12 נדפסה עלי'די סיטו ששמו יצחק, בן' דודה, הזקן ממנה ב'30 שנה. מול, הנחשבת לאחת הנשים היפות

מוסד הרבנות, וגם לו ידעה עליו לא היתה פונה אליו בלי רשות אביה. משה יצחק פנה לרבנות בפתח'תקוה, ביקש לאלץ את אשתו לחזור אליו. מול הוזמנה לישיבת בית'הדין הרבני. "אבל איפה אשתך?" שאל אחד הרבנים את הבעל, כשנכנסה מול אל החדר. כשהצביע עליה כעל אשתו חייכו הדיינים, הודו כי חשבו אותה לבתו. כש' שאלו הרבנים את מול אם היא רוצה לח' זור אל בעל'נעוריה, ענתה: "אני רוצה גט". היא הסבירה להם כי מאסה בבעלה, ולא חיתה עמו מאז נישאה לו. "עליו לתת את הגט", פסקו הרבנים. משה יצחק ענה בצרור גידופים עסיסיים.

פסק הדין הקובע שעל הבעל לתת גט לאשתו מאפשר לאשה רק לעזוב את בית בעלה. לדרוש לחייבו בתשלום מזונות. אין פסק דין כזה יכול לאלץ את הפעל לגרש את אשור באם אינו רוצה בכך.

★ ★ ★ מעוף הדבורה

ב עצתה של מלכה מאירי, פעילת הלי' גה לשיחי זכויות האשה בפתח תקוה,